

Biblioteka
SVILA I SATEN

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
Jamie McGuire
“Beautiful Disaster”

Copyright © 2011 by Jamie McGuire
Translation copyright © za Srbiju, Čarobna knjiga, 2012

ISBN 978-86-7702-260-0

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, prešampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2012.

Džejmi Makgvajer

DIVNA PROPAST

Prevela
Sanja Bošnjak

**Čarobna
knjiga**

*Za ljubitelje čija je ljubav
prema priči pretvorila želju
u knjigu u vašim rukama*

Prvo poglavlje

CRVENA ZASTAVA

Sve u prostoriji je vrištalo da tu ne pripadam. Oronulo stepenište, bučni posetioci stisnuti rame uz rame, vazduh ispunjen mešavinom znoja, krvi i buđi. Glasovi su se stapali dok su izvikivali brojeve i imena, a ruke su mlatarale razmenjujući novac i pokrete da bi se sporazumele iznad buke. Probijala sam se kroz gomilu, odmah iza najbolje drugarice.

„Čuvaj lovu u novčaniku, Ebi!“, doviknula mi je Amerika. Širok osmeh joj je zablistao čak i pod mutnim svetlom.

„Držimo se zajedno! Biće još gore kad počne!“, viknuo je Šepli. Amerika ga je uhvatila za ruku, a onda mene dok nas je Šepli vodio kroz more ljudi.

Oštro blejanje roga preseče zadimljeni vazduh. Buka me je preplašila, tako da sam poskočila i potražila izvor tog prodornog zvuka. Stojeći na drvenoj stolici, muškarac je držao svežanj novčanica u jednoj, a rog u drugoj ruci. Prineo je plastiku usnama.

„Dobro došli na krvavo kupanje! Ako tražiš Uvod u ekonomiju... na pogrešnom si jebenom mestu, prijatelju! Ako tražiš Krug, ovo je Meka! Zovem se Adam. Ja određujem pravila i prekidam borbu. Kladenje prestaje čim se protivnici nađu na podu. Nema dodirivanja boraca, nema pomoći, nema promene kladenja i nema ulaska u ring. Ako prekršite ova pravila, prebićemo vas na mrtvo ime i izbaciti bez novca! To se odnosi i na vas, dame! Zato ne koristite ribe da prevarite sistem, momci!“

Šepli zavrte glavom. „Gospode bože, Adame!“, doviknuo je voditelju iznad buke, očito nezadovoljan prijateljevim izborom reči.

Srce mi je tuklo u grudima. S ružičastim džemperom od kašmira i bisernim mindušama izgledala sam kao učiteljica na plažama

Normandije. Obećala sam Americi da ću se izboriti sa svim na šta naidemo, ali neposredno pre cilja došlo mi je da obema rukama zgrabim za tu njenu čačkalicu od ruke. Ne bi me ona dovela u opasnost, ali u podrumu s pedesetak pijanih studenata željnih krvoprolića i zarade nisam baš bila sigurna kakve su nam mogućnosti da izađemo nepovređene.

Kad je Amerika upoznala Šeplija na orijentaciji za brucoše, često je išla s njim na tajne borbe održavane u raznim podrumima Univerziteta *Istern*. Svaki događaj se odigravao na drugom mestu i držan je u tajnosti sve do sat vremena pre borbe.

Pošto sam uletela u malo pitomije krugove, iznenadilo me je saznanje da u *Isternu* postoji podzemni svet; ali Šepli je znao za njega i pre nego što se upisao. Njegov cimer i rođak Trevis učestvovao je u svojoj prvoj borbi pre sedam meseci. Dok je bio brucoš, pričalo se da je najubitačniji takmičar koga je Adam video za tri godine otkako je osnovan Krug. Na početku druge godine bio je nepobediv. Njegovim poredama Trevis i Šepli su zajedno lako otplaćivali stanarinu i račune.

Adam ponovo prinese rog usnama i povici i kretanje postadoše grozničavi.

„Večeras imamo novog izazivača! Rvačka zvezda *Isterna* Marek Jang!“

Začulo se navijanje i gomila se razdvojila kao Crveno more kad je Marek ušao u prostoriju. Kružni prostor se raščistio, a gomila poče da zviždi, dovikuje i ruga se borcu. On je skakutao gore-dole i istezaio vrat napred-nazad; lice mu je bilo ozbiljno i usredsređeno. Gomila se utišala do jednoličnog žamora, a onda mi ruke poleteše do ušiju kad je zagrmela muzika kroz velike zvučnike na drugoj strani prostorije.

„Našeg narednog borca ne treba predstavljati, ali pošto ga se bojim kao đavola, ipak ću to uraditi! Drhtite od straha, momci, i skidajte gaće, dame! Pozdravimo Trevisa 'Besnog Psa' Medoksa!“

Kad se Trevis pojavio na ulazu na drugom kraju prostorije, buka je dosegla vrhunac. Ušao je nag do pojasa, opušten, kao da ga ništa ne dotiče. Ušetao je u središte kruga kao da je u pitanju samo još jedan radni dan. Vitki mišići su mu se zategli ispod istetovirane kože kad je tresnuo pesnicama o Marekove zglobove šake. Nagnuo se i šapnuo nešto Mareku u uvo, i rvač se pomučio da zadrži ozbiljan izraz. Marek je stajao tik do Trevisa, gledali su se pravo u oči. Marekov izraz je bio ubitačan; Trevis je izgledao kao da se zabavlja.

Razdvojili su se nekoliko koraka i Adam je dunuo u rog. Marek je zauzeo odbrambeni stav, a Trevis je napao. Podizala sam se na vrhove prstiju kad bi mi se izgubili iz vida, naginjala se s jedne na drugu stranu da bolje vidim. Pomerala sam se, klizeći kroz bučnu gomilu. Laktovi su se zabijali u mene, ramena su me gurala, bacakala me napred-nazad kao keglu. Ugledala sam vrhove glava Mareka i Trevisa, pa sam nastavila da se probijam napred.

Kad sam konačno stigla u prve redove, Marek je zgrabio Trevisa debelim rukama pokušavajući da ga baci na zemlju. Kad se Marek nagnuo, Trevis ga je udario kolenom u lice. I pre nego što se Marek povratio od udarca, Trevis se obrušio na njega; pesnicama je udarao i udarao Mareka u krvavo lice.

Nečiji prsti su mi se zarili u ruku i odskočila sam.

„Šta, dodavola, radiš, Ebi?“, pitao je Šepli.

„Ne vidim ništa odande!“, doviknula sam mu.

Okrenula sam se baš na vreme da vidim kako Marek zadaje snažan udarac. Trevis se okrenuo i na trenutak sam pomislila da se izmiče pred novim udarcem, ali on je napravio pun krug i udario laktom Mareka pravo u nos. Krv me je poprskala po licu i isprljala mi prednji deo džempera. Marek je pao na beton uz tup udarac i u prostoriji je načas zavladala potpuna tišina.

Adam je bacio jarkocrvenu četvrtastu tkaninu na Marekovo klonulo telo i gomila je eksplodirala. Lova je ponovo počela da prelazi iz ruke u ruku, a izrazi lica su se podelili od zadovoljnih do očajnih.

Pomerala sam se tamo-amoo pred onima koji su dolazili i odlazili. Amerika me je dozivala negde otpozadi, ali ja sam stajala opčinjena crvenim tragom od mojih grudi do struka.

Par teških crnih čizama zaustavio se ispred mene i privukao mi pažnju na pod. Podigla sam pogled; farmerice isprskane krvlju, lepo izvajani trbušni mišići, gole istetovirane grudi okupane znojem i, konačno, tople, smeđe oči. Gurnuli su me otpozadi i Trevis me je uhvatio za ruku pre nego što sam pala napred.

„Hej! Odmakni se od nje!“, namrštio se Trevis, gurajući sve koji bi mi se približili. Oštar izraz mu se istopio u osmeh kad je ugledao moj džemper, a zatim mi je obrisao lice peškirom. „Izvini za ovo, Golubice.“

Adam ga je potapšao po potiljku. „Hajde, Besni Psu! Čeka te lova!“

Trevis nije skidao pogled s mene. „Šteta za taj džemper. Lepo ti stoji.“ Već sledećeg trenutka su ga okružili obožavaoci i nestao je u istom pravcu odakle je i došao.

„Na šta si mislila, budalo?“, viknula je Amerika i cimnula me za ruku.

„Došla sam ovamo da vidim borbu, zar ne?“, nasmešila sam se.

„Nije trebalo čak ni da budeš ovde, Ebi“, grdio me je Šepli.

„Nije ni Amerika“, uzvratila sam.

„Ona ne pokušava da uskoči u krug!“ Namrštio se. „Hajdemo.“

Amerika mi se osmehnula i obrisala mi lice. „Prava si gnjavatorka, Ebi. Bože, baš te volim!“ Obavila mi je ruku oko vrata i popele smo se stepenicama, pa napolje u noć.

Amerika je ušla za mnom u moju sobu u domu podrugljivo se osmehnuvši mojoj cimerki Kari. Smesta sam skinula okrvavljeni džemper i bacila ga u korpu za veš.

„Odvratno. Gde si bila?“, pitala je Kara iz kreveta.

Pogledala sam u Ameriku, koja je slegla ramenima. „Krv iz nosa. Nisi nikad videla Ebino čuveno krvarenje iz nosa?“

Kara je podigla naočare i odmahнула glavom.

„O, videćeš.“ Namignula mi je i zatvorila vrata za sobom. Nepun minut kasnije zapištao mi je telefon. Kao i obično, Amerika mi je slala poruku nekoliko trenutaka nakon što smo se rastale.

ostajem kod šepa. vidimo se sutra, kraljice ringa

Pogledala sam Karu, koja me je gledala kao da će mi nos svakog trenutka prokrvariti.

„Šalila se“, rekla sam.

Nezainteresovano je klimnula glavom, a onda vratila pogled na gomilu knjiga na svom krevetu.

„Idem da se istuširam“, rekla sam i dohvatila peškiri i neseser.

„Obavestiću medije“, izjavila je bezizrazno Kara, spuštene glave.

Narednog dana Šepi i Amerika su mi se pridružili na ručku. Nameravala sam da sedim sama, ali kako su studenti nagrnuli u kafeteriju, stolice oko mene su zauzimali ili Šeplijevi drugovi iz bratstva ili članovi ragbi tima. Neki od njih su prisustvovali borbi, ali niko nije spominjao moj doživljaj kraj ringa.

„Šepe“, doviknuo je glas u prolazu.

Šepi je klimnuo glavom, i kad smo se Amerika i ja okrenule, videle smo Trevisa kako seda na kraj stola. Pratile su ga dve raskošne plavuše u majicama s natpisom bratstva. Jedna je sela Trevisu u krilo, a druga pored njega, hvatajući ga za majicu.

„Mislim da sam upravo malo povratila“, promumlala je Amerika.

Plavuša u Trevisovom krilu se okrenula ka njoj. „Čula sam te, kučko.“

Amerika je zgrabila kiflu i bacila je preko stola, za dlaku promašivši devojčino lice. Pre nego što je devojka stigla nešto da kaže, Trevis izmače kolena i ona se stropošta na pod.

„Jao!“, jauknula je i pogledala u njega.

„Amerika mi je prijateljica. Moraš pronaći drugo krilo, Leks.“

„Trevis!“ , zacvilela je i ustala.

Trevis se okrenuo tanjiru i nije obraćao pažnju na nju. Ona je pogledala u sestru i nezadovoljno dunula, a onda su otišle držeći se za ruke.

Trevis je namignuo Americi i, kao da se ništa nije dogodilo, uzeo je još jedan zalogaj. Tada sam i primetila malu posekotinu na njegovoj obrvi. Razmenio je poglede sa Šeplijem, a onda započeo razgovor s ragbistom prekoputa.

Iako se gomila za trpezarijskim stolom proredila, Amerika, Šepli i ja smo se zadržali da isplaniramo vikend. Trevis je ustao da pođe, ali se zadržao na našem kraju stola.

„Šta?“ , pitao je glasno Šepli i prineo ruku uvu.

Trudila sam se da ne obraćam pažnju što sam duže mogla, ali kad sam podigla pogled, Trevis je zurio u mene.

„Znaš je, Treve. Amerikina najbolja drugarica? Bila je s nama ono večer“, rekao je Šepli.

Trevis mi se nasmešio, pretpostavila sam najprivlačnijim osmehom. Odisao je seksepilom i buntovništvom sa svojom kratko ošišanom smeđom kosom i istetoviranim podlakticama i ja zakolutah očima na njegov pokušaj da me općini.

„Otkad imaš najbolju drugaricu, Mer?“ , pitao ju je Trevis.

„Od druge godine“, odgovorila je i skupila usne dok mi se smeškala. „Zar se ne sećaš, Trevis? Upropastio si joj džemper.“

Nasmešio se. „Uništio sam mnoge džempere.“

„Odvratno“, promumlala sam.

Okrenuo je praznu stolicu pored mene, seo i spustio ruke ispred sebe. „Znači, ti si Golubica, ha?“

„Ne“, obrecnula sam se. „Imam ime.“

Izgleda da ga je moje ponašanje zabavljalo, što je mene samo još više ljutilo.

„Dakle? Koje?“ , pitao je.

Uzela sam poslednju krišku jabuke s tanjira, ne gledajući ga.

„Onda ostaje Golubica“, slegao je ramenima.

Pogledala sam u Ameriku, a zatim u Trevisa. „Pokušavam da jedem.“

Prihvatio je izazov. „Ja se zovem Trevis. Trevis Medoks.“

Zakolutala sam očima. „Znam ko si.“

„Znaš, ha?“, rekao je podigavši povređenu obrvu.

„Ne laskaj sebi. Teško te je ne primetiti kad pedeset pijandura izvikuje tvoje ime.“

Malo se uspravio. „To mi se često događa.“ Ponovo sam zakolutala očima i Trevis se zakikotao. „Imaš li tik?“

„Šta?“

„Tik. Oči ti neprestano kolutaju.“ Ponovo se nasmejao kad sam ga ljutito pogledala. „Mada, prelepe su“, izjavio je i nagnuo mi se na samo nekoliko centimetara od lica. „Koja je to boja? Siva?“

Pogledala sam u tanjir i pustila duge pramenove kose boje karamele da stvore zavesu između nas. Nije mi se dopadalo kako sam se osećala kad mi je bio tako blizu. Nisam želela da budem kao gomila drugih devojaka u *Isternu* koje crvene u njegovom prisustvu. Nisam *uopšte* želela da on tako deluje na mene.

„I ne pomišljaj, Trevis. Ona mi je kao sestra“, upozorila ga je Amerika.

„Dušo“, rekao je Šepi. „Upravo si mu rekla ne. Sad neće nikad prestati.“

„Nisi njen tip“, dodala je.

Trevis je odglumio uvređenost. „Ja sam svačiji tip!“

Pogledala sam ga i nasmešila se.

„Ah! Osmeh. Ipak nisam pokvarena bitanga“, namignuo je. „Drago mi je što smo se upoznali, Golubice.“ Obišao je sto i nagnuo se ka Amerikinom uvu.

Šepi je bacio krompirić na rođaka. „Sklanjaj usta od uva moje devojke, Treve!“

„Družim se! Povezujem se!“ Trevis je krenuo unazad nedužno podignutih ruku.

Nekoliko devojaka je pošlo za njim, uz kikitiranje i provlačenje prstiju kroz kosu da mu privuku pažnju. Otvorio im je vrata i gotovo su ciknule od oduševljenja.

Amerika se nasmejala. „O, ne. U nevolji si, Ebi.“

„Šta je rekao?“, pitala sam bojažljivo.

„Želi da je dovedeš u stan, zar ne?“, pitao je Šepli. Amerika je potvrdila i on je odmahnuo glavom. „Pametna si devojka, Ebi. Reći ću ti, ako padneš sad na njegova sranja i na kraju se naljutiš na njega, nismo ti krivi Amerika i ja, dobro?“

Nasmešila sam se. „Neću pasti, Šepe. Ličim li ti na bliznakinje barbikie?“

„Neće ona nasesti“, uveravala ga je Amerika dodirnuvši mu ruku.

„Nije mi ovo prvi slučaj, Mer. Znaš li koliko puta me je zeznuo zbog jedne noći s najboljim drugaricama? Odjednom postane sukob interesa izlaziti sa mnom jer je to zbližavanje s neprijateljem! Kažem ti, Ebi“, pogledao me je, „nemoj braniti Mer da dolazi i zabavlja se sa mnom jer si ti pala na Trevisovo sranje. Smatraj se upozorenom.“

„Nepotrebno, ali hvala ti“, odgovorila sam. Pokušala sam da ga uverim osmehom, ali previše puta se opekao zbog Trevisovih postupaka da bi bio optimista.

Amerika mi je mahнула i otišla sa Šeplijem dok sam ja krenula na popodnevno predavanje. Zaškiljila sam na jarkom suncu i stegla ručke na ruksaku. *Istern* je bio upravo onakav kakav sam se nadala; od malih učionica do nepoznatih lica. Za mene je to bio nov početak; konačno sam mogla da hodam bez šaputanja onih koji su znali – ili mislili da znaju – za moju prošlost. Nisam se razlikovala od ostalih marljivih bruceša koji razrogačenih očiju odlaze na predavanja; nije bilo zurenja, ni šuškanja, ni sažaljenja, ni osude. Samo privid onoga što sam želela da vide: ozbiljna, sva u kašmiru, Ebi Abernati.

Spustila sam ruksak na pod, skljkala se na stolicu, a zatim se sagnula da izvadim laptop iz torbe. Kad sam se uspravila da ga spustim na sto, Trevis je seo pored mene.

„Dobro. Možeš da hvataš beleške umesto mene“, rekao je. Žvakao je kraj olovke smeškajući se, nesumnjivo najprivlačnije što je umeo.

Pogledala sam ga zgađeno. „Čak i nisi u ovoj grupi.“

„Đavola nisam. Obično sedim tamo“, rekao je i pokazao glavom prema prednjem redu. Grupica devojaka je zurila u mene, i primetila sam praznu stolicu u sredini.

„Neću ti hvatati beleške“, odbrusila sam i pokrenula kompjuter.

Primakao mi se tako blizu da sam mu osetila dah na obrazu. „Izvini... jesam li te nekako uvredio?“

Uzdahnula sam i odmahнула glavom.

„Pa u čemu je onda problem?“

Spustila sam glas. „Neću spavati s tobom. Treba da odustaneš.“

Na licu mu se pojavio prikriveni osmeh pre nego što je progovorio. „Nisam ni tražio da spavaš sa mnom.“ Zamišljeno je podigao pogled ka tavanici. „Jesam li?“

„Nisam jedna od bliznakinja barbika ili jedna od tvojih obožavateljki kao one tamo“, rekla sam i pogledala devojke iza nas. „Nisam zadivljena tvojim tetovažama, ili dečaćkom privlačnošću, ili lažnom nezainteresovanošću, zato prestani s glupiranjem, dobro?“

„Dobro, Golubice.“ Izluđivalo me je to što ga moja grubost uopšte ne dotiče. „Što ne bi došla večeras sa Amerikom?“ Podrugljivo sam se nasmešila na njegov predlog, ali on se nagnuo još bliže. „Ne pokušavam da te povalim. Samo želim da se družimo.“

„Da me *povališ*? Kako uopšte uspevaš s nekim da spavaš kad tako pričaš?“

Prasnulo je u smeh vrteći glavom. „Samo dođi. Neću čak ni flertovati s tobom, kunem se.“

„Razmisliću.“

Ušetao je profesor Čejni i Trevis je usmerio pažnju na prednji deo učionice. Zadržao je osmeh na licu, od čega mu se stvorila rupica na obrazu. Što se više smeškao, to sam više želela da ga mrzim, ali upravo zbog tog osmeha nisam nikako mogla.

„Ko može da mi kaže koji predsednik je imao razroku ženu s teškim slučajem ružnoće?“, pitao je Čejni.

„Ovo obavezno zapiši“, šapnuo je Trevis. „Trebaće mi to da znam kad budem odlazio na razgovore za posao.“

„Pssst“, rekla sam i ukucavala svaku Čejniju reč.

Trevis se nasmešio i opustio na stolici. Kako je predavanje odmicalo, čas je zevao, čas mi se naslanjao na ruku da pogleda u monitor. Ulagala sam silan trud da ga ne gledam, ali teško mi je išlo zbog njegove blizine i nabreklih mišića ruku. Čupkao je crnu kožnu traku oko svog ručnog zgloba sve dok Čejni nije završio predavanje.

Žurno sam izašla u hodnik. Baš kad sam bila ubeđena da sam na sigurnoj udaljenosti, Trevis Medoks se stvorio pored mene.

„Jesi li razmislila?“, pitao je nameštajući sunčane naočare.

Sićušna brineta je stala ispred nas, širom otvorenih očiju punih nade. „Hej, Trevis“, pevušila je poigravajući se kosom.

Zastala sam, ustuknula od njenog sladunjavog tona, a onda sam je zaobišla. Viđala sam je i ranije, u zajedničkim prostorijama devojačkog doma *Morgan hol*, i govorila je normalno. Glas joj je tada zvučao mnogo zrelije i začudila sam se što je smatrala da će ovaj dečji glasić Trevisu biti privlačan. Još malo je piskavo blebetala dok se on opet nije stvorio pored mene.

Izvadio je upaljač iz džepa, zapalio cigaretu i ispustio gust oblak dima. „Gde sam ono stao? O da... razmišljala si.“

Napravila sam grimasu. „O čemu pričaš?“

„Jesi li razmislila o tome da svratiš?“

„Ako kažem da, hoćeš li prestati da me pratiš?“

Razmotrio je moj uslov i klimnuo glavom. „Da.“

„Onda ću doći.“

„Kada?“

Uzdahnula sam. „Večeras. Doći ću večeras.“

Nasmešio se i stao. „Lepo. Vidimo se, Golubice“, doviknuo je za mnom.

Skrenula sam za ugao i videla Ameriku kako stoji s Finčom ispred naše spavaonice. Nas troje smo završili za istim stolom na brucoškoj orijentaciji i znala sam da će on biti dobrodošao treći točak naše dobro podmazane mašine. Nije bio preterano visok, ali ipak je prilično nadvisivao mojih metar šezdeset četiri. Okrugle oči su mu ublažavale izdužene, mršave crte, a izbeljena kosa mu je obično bila očešljana napred na jež.

„Trevis Medoks? Gospode, Ebi, kad si ti počela da loviš u dubokoj vodi?“, negodovao je Finč.

Amerika je razvukla žvaku iz usta. „Samo pogoršavaš što ga odbijaš. Nije na to navikao.“

„Šta predlažeš da uradim? Da spavam s njim?“

Slegla je ramenima. „Uštedela bi na vremenu.“

„Rekla sam mu da ću svratiti večeras.“

Finč i Amerika su razmenili poglede.

„Šta? Obećao je da će prestati da mi dosađuje ako pristanem. I vi idete tamo večeras, zar ne?“

„Pa da“, odgovorila je Amerika. „Stvarno ideš?“

Nasmešila sam se i prošla pored njih do spavaonice, pitajući se hoće li Trevis održati obećanje da mi se ne nabacuje. Nije ga bilo teško proključiti; ili me je doživljavao kao izazov, ili bezbedno neprivlačnu, dovoljno da budemo dobri prijatelji. Nisam bila sigurna šta me je od toga više ozlojedilo.

Četiri sata kasnije Amerika mi je pokucala na vrata da me povede kod Šeplija i Trevisa. Nije se suzdržala kad sam zakoračila u hodnik.

„Bljak, Ebi! Izgledaš kao beskućnica!“

„Odlično“, nasmešila sam se na svoj izgled. Kosa mi je bila skupljena na vrhu glave u neurednu punđu. Skinula sam šminku s lica

i zamenila sočiva naočarima sa četvrtastim crnim okvirom. U ofucanoj majici i donjem delu trenerke, vukla sam noge u japankama. Nekoliko sati ranije mi je palo na pamet da je najbolje da izgledam neprivlačno. Uz malo sreće, Trevis će me ostaviti na miru i prestati da bude onako smešno uporan. Ako traži drugaricu, nameravala sam da budem previše ružna da bi pozeleo da ga neko sa mnom vidi.

Amerika je spustila prozor na autu i ispljunula žvaku. „Tako si providna. Što se nisi jednostavno uvaljala i u pseće govno da upotpuniš izgled?“

„Ne pokušavam nikoga da zadivim“, rekla sam.

„Očigledno.“

Parkirale smo se ispred Šeprijeve zgrade i pošla sam stepenicama za Amerikom. Šepri je otvorio vrata i nasmejao se kad sam ušla. „Šta ti se dogodilo?“

„Trudi se da bude neprivlačna“, odgovorila je Amerika.

Amerika je pošla za Šeprijem u njegovu sobu. Vrata su se zatvorila i ostala sam sama, osećajući se izgubljeno. Sela sam na fotelju najbližu vratima i skinula japanke.

Stan im je bio estetski prijatniji nego uobičajena momačka gajba. Na zidovima se jesu nalazili predvidljivi poster i polugolih žena i ukradeni saobraćajni znaci, ali bilo je čisto, nameštaj je bio nov i miris ustajalog piva i prljave odeće je bio primetno odsutan.

„I bilo je vreme da se pojavite“, rekao je Trevis i srušio se na kauč.

Osmehnula sam se i podigla naočare na hrbat nosa, očekujući od njega da ustukne pred mojim izgledom. „Amerika je morala da dovrši rad.“

„Kad već o tome pričamo, jesi li ti već započela rad iz istorije?“

Nije ni trepnuo na moju neurednu kosu i namrštila sam se na njegovu reakciju. „A ti?“

„Završio sam ga danas po podne.“

„Imamo vremena do sledeće srede“, primetila sam iznenađeno.

„Jednostavno sam ga odradio. Koliko težak može biti esej od dve strane o Grantu?“

„Ja izgleda volim da odugovlačim“, slegla sam ramenima. „Verovatno ga neću ni početi pre vikenda.“

„Pa, ako ti je potrebna pomoć, samo mi javi.“

Čekala sam da se nasmeje, ili da pokaže neki znak da se šalio, ali delovao je iskreno. Podigla sam obrvu. „*Ti* ćeš mi pomoći oko *mog* rada.“

„Imam desetku iz tog predmeta“, rekao je, pomalo zlovoljno zbog moje neverice.

„Ima desetke iz svih predmeta. On je jebeni genije. Mrzim ga“, oglasio se Šepi dok je vodio Ameriku za ruku u dnevnu sobu.

Posmatrala sam Trevisa sumnjičavo i on je podigao obrve. „Šta? Misliš da frajer prekriven tetovažama koji zarađuje za život pesnicama ne može da zaradi ocene? Nisam na fakultetu zato što nemam pametnijeg posla.“

„Zašto se onda uopšte boriš? Zašto nisi probao da dobiješ stipendije?“, pitala sam.

„Jesam. Dobio sam polovinu školarine. Ali tu su i knjige, troškovi života, i morao sam da nabavim tu drugu polovinu. Ozbiljan sam, Golubice. Ako ti je oko nečega potrebna pomoć, samo reci.“

„Ne treba mi tvoja pomoć. Umem da napišem rad.“ Htela sam da na tome i ostane. I trebalo je na tome da ostavim, ali ova njegova nova strana mi je probudila radoznalost. „Zar ne možeš da pronađeš neko drugo zanimanje? Manje – ne znam – sadističko?“

Slegao je ramenima. „To je laka lova. Ne mogu toliko da zaradim poslom u tržišnom centru.“

„Ne bih rekla da je *lako* ako te udaraju u lice.“

„Šta? Zabrinuta si za mene?“, namignuo je. Napravila sam grimasu i on se zakikotao. „Ne udaraju me često. Ako zamahnu, ja se pomerim. Nije tako teško.“

Nasmejala sam se. „Ponašaj se kao da niko drugi nije došao do tog zaključka.“

„Kad zadam udarac, oni ga prime i pokušavaju da uzvrate. To ne donosi pobedu.“

Zakolutila sam očima. „Šta si ti... Karate Kid? Gde si naučio da se tučeš?“

Šepi i Amerika su se pogledali, a onda su im oči odlutale do poda. Nije mi trebalo dugo da shvatim kako sam rekla nešto pogrešno.

Trevisa to izgleda nije pogodilo. „Imao sam tatu pijanca s lošom naravi i četvoricu starije braće s tim kretenskim genom.“

„O.“ Uši su mi se upalile.

„Nemoj da se stidiš, Golubice. Tata je prestao da pije, braća su odrasla.“

„Ne stidim se.“ Petljala sam oko ispalih pramenova kose, a onda sam rešila da je spustim i uvežem u novu pundu, ne obazirući se na nelagodnu tišinu.

„Sviđa mi se tvoja prirodnost. Devojke ne dolaze takve ovamo.“

„Došla sam prinudno. Nije mi ni palo na pamet da ostavljam utisak na tebe“, rekla sam, razočarana što mi je namera propala.

Nasmešio se svojim dečaćkim, vedrim osmehom i bes mi se pojačao u nadi da ću tako prikriti nelagodu. Nisam znala kako se većina devojaka osećala pored njega, ali videla sam kako su se ponašale. Više sam osećala neku dezorijentisanost i mučninu nego kikotaću zaljubljenost, i što se on više trudio da me nasmeje, to sam bila uznemirena.

„Stvarno sam zadivljen. Obično ne moram da molim devojke da mi dođu u stan.“

„Verujem ti“, odgovorila sam i napravila zgađenu grimasu.

Imao je najgoru vrstu samouverenosti. Ne samo da je bestidno bio svestan svoje privlačnosti već je toliko navikao da se žene bacaju na njega da mu je moje suzdržano držanje bilo osvežavajuće, a ne uvredljivo. Moraću da promenim strategiju.